

L'APRENENT D'ESCRITORA

PSEUDÒNIM: DAVID DE MATARÓ

Em dic Adriana Benavent i soc aprenent d'escriptora. Vejam, per les meves mans han desfilat tants de llibres comprats trinco-trinco i llegits de dalt a baix, que he perdut el compte. Me n'he adonat que hi ha poques històries que no conegui. Són molts anys de llegir tot el que podia com per no saber fil per randa, l'inici, el nus i el desenllaç de qualsevol obra que analitzava. Quan va començar aquesta dèria per la lectura? Ni me'n recordo, però mirant enrere, quan encara era petita, em veig comprant llibres d'oferta a les botigues de la ciutat o a les fires dels pobles, on sempre hi havia venedors ambulants que tenien parades als mercadillos amb novel·les de segona mà i restes d'edicions a preus rebaixats. Allí vaig descobrir Verne, Dumas, Kipling i Twain. També em vaig empassar molta literatura indigesta en aquella època, que em distreia i omplia les hores. Amb el pas del temps la meva afició per la lectura va créixer i devorar un llibre rere un altre va esdevenir un costum. Fou més endavant, ja en plena joventut, quan vaig conèixer altres tipus d'autors: Calders, Rodoreda, Perucho, el llenguatge poètic de les narracions d'Espriu i la fecunda imaginació creadora de Manuel de Pedrolo. Això per no mencionar els estrangers Allan Poe, Hemingway, Camus o Kafka, que escrivien autèntiques llaminadures per a les cultes lletraferides com jo. M'havia transformat en una lectora voraç, perquè m'agradava endinsar-me en la trama de les obres, capbussar-me en l'argument fins a la traca final.

En arribar als cinquanta llegint dia i nit, sense descans, fins al punt que no distingia entre la pròpia vida i els milers de històries fictícies, em vaig sentir aclaparada per un declivi existencial. En aquelles circumstàncies, on trobar una narració original capaç de posar-me la pell de gallina i emocionar-me? Sempre havia aconseguit un llibre d'algun autor amb el poder de sorprendre la meva innata curiositat. Però ara, mirava amb una angoixa cada cop més creixent els atapeïts prestatges de la meva biblioteca, perquè no sabia a qui recórrer per revifar el deler de lectura seductora. Què fer en aquella situació, em demanava

amoïnada, sense que els milers de volums acumulats a les prestatgeries em poguessin ajudar. No podia somiar visitar misterioses llibreries de vell. En el passat m'havia gastat una fortuna viatjant de ciutat en ciutat a fi d'escodrinjar llibreries antigues seguint la troballa d'alguna obra primorosa. Es pot afirmar que era una aficionada a la literatura que anava a la recerca d'algun tresor ocult per llegir-lo tranquil·lament a la llar, a la tornada del viatge, perquè m'estimava més l'alternativa d'un bon llibre que els banals programes televisius que els han substituït com entreteniment d'oci.

Malgrat els esforços i calers emprats, semblava que el mercat d'obres genials s'havia exhaurit sense possibilitat d'ampliar-lo. Si als cinquanta ja no trobava res prou excepcional, com passar entretinguda els darrers anys que em poguessin restar de vida? La tristesa i la decepció més feixugues semblava que s'havien apoderat del meu ànim. Com un ocell dins d'una gàbia, rumiava sense esbrinar una solució. Havia de resignar-me a engegar la televisió per combatre l'avorriment? Només de pensar-ho un calfred em recorria l'espinada. No volia caure tan baix com els babaus que m'envolten. Una dona de la meva formació literària, del meu tarannà intel·lectual, que s'ha consagrat en cos i ànima a cultivar l'esperit, necessitava alguna cosa més enriquidora que em mantingués en tensió, en un trasbals permanent.

Però vet aquí que un dia remenant per les golfes vaig descobrir una vella màquina d'escriure. Ho vaig considerar un senyal del destí. La vaig portar a l'estudi sense poder evitar un cop d'ull als prestatges abarrotats dels patracols acumulats durant lustres. La biblioteca no és únicament un racó on es desen els llibres, sinó un lloc ple d'emocions i neguits. Tant em feia! Si no hi havia obres que em poguessin sadollar, no tenia altre remei que inventar les meves pròpies històries. La lectura havia posat al meu abast prou bagatge cultural i m'havia dotat d'eines per redactar, tot i reconèixer que em calia aguditzar les habilitats literàries. Aviat passaria de lletraferida a escriptora novell. Cada full en blanc m'oferia infinites possibilitats. Com era possible que hagués estat tan cega durant tants anys? Que hagués viatjat debades arreu del món a la recerca de joies originals i inèdites?

Farta de buscar llibres en va, en qualitat d'afamada setciències, ara seria l'autora dels propis relats. Finalment, després de gairebé una vida assaborint les obres que els altres havien escrit, em trobava en l'enrevessada conjuntura de ser

jo mateixa qui hauria de plasmar les idees sobre el paper, de donar vida als personatges que només existien al meu cap, però que viurien tota mena d'aventures. Suposaria un repte. Més que un impediment em serviria d'esperó. No vaig poder reprimir una esgarrifança de plaer. Al meu santuari personal, un rabeig de pau enmig del rebombori social i de l'enrenou quotidià, envoltada de llibres, deixaria volar la imaginació per forjar històries que fessin les delícies del lector. Engrescada per aquell objectiu, vaig ficar una pàgina al carro i em vaig afanyar a prémer les tecles, perquè al capdavant què és la literatura sinó l'art d'explicar veritats contant mentides? Començava una nova etapa fascinant. Tot el que deixés escrit constituiria el meu llegat a la posteritat. Recordeu el nom d'Adriana Benavent. Segur que d'aquí a un temps, sentireu a parlar de mi.